Πράξεις Λόγιας Μουσικής

του Θωμά Ταμβάκου



ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΑΓΑΜΑΝΩΛΗ
CHRISTINA AGAMANOLIS

Η πανέμορφη 25χρονη ελληνοαμερικανίδα δημιουργός αξιοζήλευτης ηλεκτρακουστικής - ηλεκτρονικής μουσικής και έργων performing arts.

Όσοι ασχολούνται με την πειραματική μουσική μάλλον θα γνωρίζουν την ύπαρξη του σπουδαίου δίσκου ακτίνος «Sonic Circuits VII» του 1999, με επιλογές ηλεκτρακουστικής μουσικής, οι οποίες παρουσιάζονται στο Sonic Circuits Διεθνές Φεστιβάλ Ηλεκτρονικής Μουσικής των ΗΠΑ και το οποίο διοργανώνεται από το American Composers Forum. Η παρουσία σ' αυτόν του «Aftermath», έργου της Christina Agamanolis, οι εγκωμιαστικοί σχολιασμοί από τους επαΐοντες αμερικανούς μουσικοκριτικούς και το πασιφανές της ελληνικής προελεύσεως, λόγω του ονόματός της, με οδηγούν στην –επιτυχή– προσπάθεια ανευρέσεως της. Η ανταπόκριση της Χριστίνας Αγαμανώλη είναι άμεση και μου αποκαλύπτει, μέσω του υλικού του οποίου λαμβάνω, το πλουσιότατο και πηγαίο ταλέντο της.
Η Χριστίνα Αγαμανώλη κατάγεται από την πανέμορφη Λέσβο. Ο Δημήτρης Αγαμανώλης – πατέρας της – από τη Μυτιλήνη οδεύει στις ΗΠΑ προς αναζήτηση καλύτερης τύχης. Από τον γάμο του με την Αμερικανίδα Christina L. Grubb (πιανίστα και χορεύτρια κλασικού χορού), έρχεται στον κόσμο –το 1975 και στο Cleveland του Ohio– η Χριστίνα του άρθρου. Από μικρή δέχεται άφθονες και ποικίλες μουσικές επιρροές από τον «κλασικό» μουσικό κόσμο της μητέρας και την αιγαιοπελαγίτικη δημοτική παράδοση του πατέρα της. Αποφασίζει δε να μυηθεί στα μυστικά της Μουσικής Τέχνης. Στη μουσική μαθητεία της η Χριστίνα Αγαμανώλη συναντά λαμπρούς μουσικοπαιδαγωγούς, οι οποίοι διευρύνουν τους ορίζοντές της κυρίως προς τα σύγχρονα καλλιτεχνικά ρεύματα και μορφές (multimedia, performing arts κ.λπ.). Ήδη από τα 17 της με το πιανιστικό «Memories of Ice» –σπουδή στις πεντατονικές κλίμακες της παραδοσιακής μας μουσικής αρχίζει τον αξιοζήλευτο εργογραφικό της κατάλογο, ο οποίος έως στιγμής υπερβαίνει τα 45 έργα. Το 1993 εγγράφεται στο Τμήμα Μουσικής Τεχνολογίας και Συναφών Τεχνών (TIMARA) του Oberlin College. Η κατ' εξοχήν μουσική δημιουργία της λαμβάνει χώρα από το 1993 («The Voice of Love», αναφορά στον δικό μας Βαγγέλη Παπαθανασίου), στο δε φιλοσοφικό της υπόβαθρο αναφορικώς με τη δημιουργία κυριαρχεί η θέση, ότι δεν νοείται δημιουργία χωρίς ο δημιουργός να εξωτερικεύει τον εσώτατο ψυχισμό του σε μία βάση ειλικρίνειας ως προς το κοινό του. Από το 1994 συμμετέχει ως assistant engineer των Studios Midtown και Beachwood και από το 1995 στο Μουσικό Φεστιβάλ Aspen, αποκτώντας χρησιμότατες εμπειρίες. Το 1994 παρουσιάζει τα: «Dear Mom» –ηλεκτρακουστική μουσική, «Greece # 10»– ηλεκτρονική μουσική βασισμένη στα διαγράμματα των ακτών των νοτιοανατολικών νησιών του Αιγαίου και «Mirror and Rock Salt» για αναλογική μαγνητοταινία. Η ανοδική της πορεία διαφαίνεται, έτι περισσότερο, στις εφαρμογές video-art και μουσικής: «The Discovery» (1995) και «Negative» για video (1996). Αναφέρει πλέον ως βασικές νέες επιρροές τους Cage, Stockhausen, Ξενάκη, Gorecki, Brian Eno, Ligeti, Satie και Στραβίνσκυ.
Στη διετία 1995-96 επίσης η Χριστίνα Αγαμανώλη καταθέτει μερικά από τα σημαντικότερα μουσικά έργα της όπως τα: «Aftermath», το γνωστότερο εξ' αυτών βασισμένο σε δύο διαμορφωμένα δείγματα ήχου, «Parallax» για κιθάρα, δύο βιολιά, Η/Υ και συνθετητή Kurzweil K2000, «Grandma and Grandpa's Song» για πιάνο (όλα του 1995), «Rush Hour» - ηλεκτρονική μουσική με επεξεργασμένους ήχους από ηλεκτρικές κιθάρες, «On the Inside» - σπουδαίο ηλεκτρακουστικό έργο με ενορχήστρωση για πιάνο και συνοδεία ακουστικών samples (δισκογραφημένο), «Hot Potatoe» για φωνές και με εμφανείς επιρροές από το θαυμάσιο «Stimmung» του Stockhausen, «Restless» για ηλεκτρονική ταινία με ζωντανή συνοδεία μπάσου ή βιολιού, «Piano Study I» - αναφορά στο «Mantra», επίσης του Stockhausen και «Nothin' but a Jellyfish» - ηλεκτρονική μουσική για χορό (όλα του 1996).
Το 1997 αποφοιτά από το TIMARA με Bachelor of Music και εγγράφεται στο περίφημο California Institute of the Arts του Los Angeles (συντομογραφία: CALARTS). Ο πολύς Morton Subotnic και επίσης οι Marc Trayle και Stephen Mosko γίνονται καθηγητές της και διευρύνουν έτι περισσότερο τους ορίζοντές της. Πολυποίκιλη και εξ' ίσου σπουδαία είναι η καλλιτεχνική δημιουργία της στην τριετία 1997-2000. Δεκαεπτά νέα μουσικά έργα και πέντε αντίστοιχα performing art (και, ή) multimedia μαζί με τρεις δισκογραφικές παρουσίες, αναδεικνύουν τη γλυκύτατη Χριστίνα, αν και νεότατη, ως έναν σημαντικό εκπρόσωπο της παγκόσμιας σκηνής στην ηλεκτρονική - ηλεκτρακουστική μουσική. Το 1997 γράφει τα: «Dance Study # 1» ηλεκτρονική σπουδή για χορό σε συνδυασμό με τη χρήση του μουσικού προγράμματος Big Eye σε Η/Υ, «Turbulence» επίσης για χορό και «Sonic Still» για διασκευασμένη κιθάρα και με ήχους από Η/Υ. Παρουσιάζει επίσης το video-art «Don't Call Me Doll» και γράφει τη μουσική (για MIDI) για την ταινία «Fishtales», του S. Miller. Το 1998 πειραματίζεται με το αναλογικό video και παρουσιάζει το σύντομο «Commentary on Sally Field». Τέλος γράφει το πιανιστικό «Vacuum» και το ηλεκτρονικό «Circu» για τον χορευτή Austin Hartel. Το 1999 συνθέτει το πιανιστικό «Νανούρισμα Για Τη Γιαγιά» στη μνήμη της ελληνίδος γιαγιάς της. Επίσης το εξαιρετικό (ως προκύπτει και εκ της ακροάσεως λόγω της δισκογραφικής παρουσίας του) ηλεκτρονικό πόνημα «Holding Patterns #2» για τρία MIDI με τέσσερα audio tracks, το οποίο με σκηνική δράση παρουσιάζεται στο Bradbury Building του L.A. (έκθεση IMLA, 1999). Το 2000 αποφοιτεί από το CALARTS με Master Σύνθεσης, Καλών Τεχνών και Νέων Media, ενώ είναι ήδη μέλος του SCI και του ASCAP. Από τα νέα της έργα ξεχωρίζουν: το άκρως πειραματικό «NOIS <I<SS» - τρεις κινήσεις μουσικής με υπόηχους και υπέρηχους και το «Seaweed» - ηλεκτρονικός πειραματισμός στη μουσική techno. Παρουσιάζει επίσης το σχεδιασμένο και κατασκευασμένο από την ίδια, MIDIbra, νέο μουσικό όργανο MIDI. Τέλος συνθέτει μουσική για τις κινηματογραφικές ταινίες: «Fraud» (για πιάνο, μπάσο και MIDI) και «Picture Perfect: Day 2» (αυτοσχεδιασμός για πιάνο). Ως perfomer συμμετέχει σε αρκετές οπτικο-ακουστικές παρουσιάσεις έργων των συναδέλφων της στο CALARTS και του μοναδικού John Cage.
Η Χριστίνα Αγαμανώλη έχει πάρα πολλά να προσφέρει ακόμη. Ευτυχής, που την παρουσιάζω για πρώτη φορά σ' ελληνικό έντυπο, της εύχομαι καλή συνέχεια.

Πηγές: 1. Αρχείο Ελλήνων Μουσουργών Θωμά Ταμβάκου **Δισκογραφία:** 1. «Sonic Circuits VII» (1999, Innova 116). Περιέχει το «Aftermath». 2. «CALARTS Women's CD '99» (1999, CALARTS). Περιέχει το «On the Inside». 3. «CALARTS Women's CD '00» (2000, CALARTS). Περιέχει το «Holding Patterns # 2»